

mere angivet, hvilke Hensyn der blive at tage ved Afgjørelsen heraf. — Reglerne i § 13, at alene Fattigvæsenet og ikke tillige den Trængende selv skal have Udgang til at opnaa Bidrag fra de dertil forpligtede Slægtninge, støtter sig til den Betragtning, at man ved Paabydelsen af en saadan Understøttelsespligt ikke bør gaa videre end til at fastholde, at ingen, som selv er i Besiddelse af de fornødne Midler til at underholde sine Forældre og myndige Børn, skal være berettiget til at paabyrde det Offentlige Underholdningen af disse, og det er da heraf en Følge, at den omhandlede Understøttelsespligt først kan indtræde, naar de nævnte Personer ere komne i en saadan Trang, at de have maattet henvende sig til Fattigvæsenet.

Reglerne i § 14 slutte sig til de gjældende Bestemmelser jfr. Lov af 10de Mai 1854 §§ 31—34, dog at man har forment, at Husbondens Forpligtelse bør indskrænkes saaledes, at den i intet Tilfælde kan komme til at omfatte noget længere Tidrum end 6 Maaneder.

Til Kapitel II.

I det man med Hensyn til den Hovedbetragtning, som man har troet at burde gjøre gjældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Forsørgelsesrets Erhvervelse henholdsvis ved Ophold og ved Fødsel, henviser til ovenstaaende indledende Bemærkninger, skal man angaaende de enkelte Bestemmelser i nærværende Kapitel bemærke følgende:

Følge § 16 skal en Persons Ophold i en Kommune for at begrunde Forsørgelsesret i samme for det første være fast, dette Begreb taget i samme Betydning som efter den gjældende Ret. Opholdet, der ligesom hidtil først kommer i Betragtning, naar det finder Sted efter opnaaet Attenaarsalder, skal dernæst være uafbrudt; en nok saa kortvarig Opgivelse af Hjemstedet medfører derfor Afbrydelse af Forsørgelsesrettens Erhvervelse, medens paa den anden Side Fraværelser fra Kommunen ingen Indflydelse faa, naar kun Hjemstedet bevares. Efter den bestaaende Lovgivning afbryder Modtagelse af Fattighjælp — bortset fra Reglen i Fdg. 24de Januar 1844 § 13, til hvilken, som alt ovenfor anført, intet tilsvarende findes i nærværende Lovforslag — ubetinget Forsørgelsesrets Erhvervelse, selv om Hjælpen er ganske ubetydelig; denne Regel er bibeholdt, dog med den Indskrænkning, at kun den Hjælp, der kan fordres refunderet, jfr. § 43, skal have den anførte Virkning.

I den gjældende Lovgivning findes der i Fdg. 24de Januar 1844 § 8 forffjellige

Bestemmelser om, at visse Personer, hvis Ophold i vedkommende Kommune er af en saadan Bessaffenhed, at det, som man har pleiet at udtrykke det, ikke er frivilligt, men tvungent, ikke ved saadant Ophold kunne vinde Forsørgelsesret i Opholdskommunen. Skjøndt man formener, at der er Anledning til med visse Modifikationer at optage tilsvarende Regler i Forslagets § 16, har mandog undgaaet i denne at opstille den positive Forbring, at Opholdet for at begrunde Erhvervelse af Forsørgelsesret skal være „frivilligt“. Dels har det i Virkeligheden ikke været Meningen med dette Udtryk at betegne andet og mere end det rent negative, at de i Lovgivningen særlig fremhævede Arter af Ophold ikke ere tilstrækkelige, saa at Ordet forsaavidt vilde staa overflødig; dels kan Udtrykket, hvis man vil lægge mere ind dert end anført, give Anledning til Misforstaaelser; naagtet saaledes visse Embedsmænd ikke frit kunne vælge deres Opholdssted, og naagtet Sindsyge, der for egne Midler ere indleiede hos Private, uden at være henbragte til Helbredelse eller Bevogtning, jfr. Fdg. 1844 § 8, i mange Tilfælde ikke kunne siges at have et frivilligt Ophold, har man dog ikke næret Tvivl om, at Forsørgelsesret kan vindes ved Ophold under de anførte Omstændigheder. Man har derfor i § 16, 2det Stykke, indskrænket sig til udtrykkeligt at nævne de Tilfælde, i hvilke Ophold, selv om det maatte være fast og uafbrudt, ikke skal kunne komme i Betragtning. Dette skal efter Forslaget for det første gjælde om Ophold, der skyldes Indkaldelse til Militærtjeneste, altsaa ethvert Ophold, der foranlediges ved Opholden af den militære Børnepligt. Der gjøres herved en ikke ubensjellig Forandring i den bestaaende Regel, der gjælder alle tjenestegjørende Militære, derunder hele den faste Officers- og Underofficersklasse, militære Haandværkere m. fl. Til i denne Forbindelse at medtage saadanne mere eller mindre fast antagne Militære er der formentlig ikke tilstrækkelig Grund; en overveiende Del af dem henhøre til Samfundsklasser, der kun undtagelsesvis blive trængende til Fattighjælp, og naar dette hændes, er det som oftest i en mere fremskreden Alder, i hvilket Tilfælde det vil være forbundet med stort Besvær at udfinde deres Forsørgelseskommune, naar denne skal bestemmes efter deres Opholdssteder i et langt tilbage liggende Tidrum forinden deres Antagelse som Militære. Der synes ei heller i den her omhandlede Henseende at burde gjøres Forskjel paa militære og civile Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Opholdssted bestemmes af Hensyn til deres Tjenesteplichter, hvorhos